

Alçak bir silâh: İftira

Eskişehir'den okuyucumuz: “Bir kardeş diğer bir kardeşe iftira gibi bir suçu nasıl isnad eder? Ve karşı tarafın ne gibi kaybı olur? Bu nasıl izale edilir?”

Hiçbir Müslüman iftira edilmeyi hak etmemiştir. İftira atmak düpedüz yalancılıktır, büyük günahlardandır ve haramdır. İftira atanın uğradığı kayıplara gelince:

1- Haram işlemiştir. Günahkâr olmuştur.

2-Kardeşler arasında Allah'ın görmek istediği uhuvveti, sevgiyi, muhabbeti, saygıyı, güveni, huzuru, neşeyi ve barışı bozarak, şeytana habis ve iğrenç işinde kolaylık sağlamıştır.

3- Kendisini Allah'ın rıza dairesinden uzaklaştırmış, Allah'ın lânetine yaklaştırmıştır.

4- Yalan söylemiştir. Tarafları aldatmıştır. Yalanı ortaya çıktığında kendisi insanlara mahcup olmaktan kurtulamayacaktır.

5- İftira attığı kişiyle helâlleşmezse cezasını mutlaka görecektir. Dünyada bir gün kendisi de attığı iftira kadar şeni' bir iftiraya mahkûm olur. Âhirette de, Allah'ın sorgusuna muhatap olur.

Cenâb-ı Hak buyurur ki: “Kötülüğü aklından bile geçirmeyen iffetli mü'min kadınlara iftira edenler, muhakkak ki, dünyada da, âhirette de lânetlenmişlerdir. Onlar için pek büyük bir azap da vardır. O gün onların dilleri, elleri ve ayakları onların işlediklerini anlatıp aleyhlerinde şahitlik edeceklerdir. Allah hak ettikleri cezayı o gün onlara tamam olarak verecek; onlar da, Allah'ın apaçık hak olduğunu ve hak ve adaletle hükmettiğini bileceklerdir.”¹ Devam eden âyette ise: “O temiz kadın ve erkekler, iftiracıların yakıştırdıkları şeyden uzaktır. Onlar için günahlarından bağışlanma ve Cennette bol rızık vardır”² buyurulmuştur.

İftiraya uğrayan kişinin uğradığı kayıplara gelince:

1- İftiraya uğrayan kişinin Allah nezdinde kaybı yoktur. Bilâkis kazancı vardır. Cenâb-ı Hak: “Böyle imtihanlar sizin sevaba erişmeniz için birer vesile teşkil eder.”³ buyurmuştur. Meselâ iftiraya uğradığı halde sabreder, kardeşlik hukukunu, uhuvveti

ve toplum huzurunu bozucu taşkınlıklardan kendini alıkoyar ve iftira atmaktan da, iftiraya uğramaktan da Allah'a sığınırse sevabını katlamış olur.

Ayrıca iftira atan kişiye, günahının birçoğunu da yüklemiştir. Halk arasında iftiraya bu açıdan "günahını alma" denir ve doğrudur. İftiraya uğrayan kişi eğer suçsuz ise, mahşerde Allah'ın adaleti gereği ya iftiracının sevaplarından alır, ya da eğer iftiracının sevabı kalmamışsa kendi günahlarını ona yükler. Peygamber Efendimiz (asm) mahşerde böyle kaybeden kişileri "gerçek müflis" olarak nitelemiştir.⁴

2- İftiraya uğrayan kişi, insanlar nezdinde durum açıklığa kavuşuncaya kadar suçlanabilir. Fakat bu süreci Allah'a sığınarak geçirir ve hiç kimseye ne eliyle, ne diliyle zarar vermez ise, Allah nezdinde kazanan yine kendisi olur. Hazret-i Âişe validemiz (ra) iftirâya uğradığında ne Hazret-i Âişe (ra), ne de Sevgili Peygamberimiz (asm) sadece Allah'a sığındılar, hiç kimseye dil uzatmadılar.⁵

İftiranın izalesi, telâfisi, tövbesi var elbet. Kısaca özetlemek gerekirse:

- 1- İftira attığın aynı kişilerin yanında, iftiraya uğrayan kişiyi tebrie etmek, yani günahsız ve masum olduğunu ilân etmek,
- 2- İftira ile kişilere maddî zarar verilmişse bunu tazmin etmek, yani ödemek,
- 3- İftiraya uğrayan kişi ile helâlleşmek,
- 4- İftira günahından dolayı Allah'a tövbe etmek.

Hatice Hanım: "Gıybet ve iftiranın arasındaki farkı açıklar mısınız?"

Gıybet, bir Müslüman'ı yaptığı bir hatadan dolayı, kendisi hoşlanmayacak şekilde, kendisinin bulunmadığı bir ortamda kınamak ve eleştirmektir.⁶ Gıybette yalan ve iftirâ yoktur. Gıybette söylenen söz doğrudur. Ama söylenen sözle Müslüman gıyâben kınanmıştır. Burada haram olan yalan söylemek değil, Müslüman'ı gıyaben kınamaktır, kendisi bulunmadığı yerde kendisini eleştirmektir. Yasaklanan şey budur.

Eğer söylenen söz yalan ise bu gıybet değil, iftira olur.

Demek oluyor ki, bir Müslüman'ın gıyabında sadece iyilikleri, güzellikleri, iyi davranışları ve iyi sıfatları konuşulacaktır. Kötülükleri, kötü yanları, kötü sıfatları, günahları, hataları, ister yapmış olsun, ister yapmamış olsun, ister zan olsun, ister iftira olsun konuşulmayacaktır. Çünkü haramdır!

DUÂ

Ey Ğafur-u Rahim! Elimi gûnahtan kuru! Dilimi gûnahtan kuru! Belimi gûnahtan kuru! Gözümü gûnahtan kuru! Kulağımı gûnahtan kuru! Havass-ı zâhiremi ve

bâtınamı gûnahtan kuru! Bin kere bozmuş olsam da, tövbemi kabul et! Âmin.

Dipnotlar:

1- Nûr Sûresi: 23-25.

2- Nûr Sûresi: 26.

3- Nûr Sûresi: 11.

4- Riyâzü's-Sâlihîn, s. 195.

5- Buhârî, 8/1151.

6- Mektûbât, s. 267.